

на леглото и качна като свѣтла пеперудка срещу Милка.

— Здравѣй, здравѣй, малко момиченце! — замахаша шапка синьото човѣче. — Ние се познаваме вече. Азъ видѣхъ твоитѣ бляскави очички, когато се радваше на нашитѣ игри въ печката. Азъ съмъ царъ на синитѣ пламъчета. Ние летимъ отъ една печка въ друга. Строимъ огнени кули и ги разрушаваме. Когато въ печката стане тъмно, покачваме се върху крилетѣ на сиви птици, които се струватъ на хората простъ димъ, и отлитаме къмъ небето, къмъ звездитѣ. Тамъ ние заспиваме и после отново се пробуждаме въ горящата печка средъ златнитѣ искри... Сега азъ останахъ за тебе. Искамъ да те взема отъ тая влажна и тъмна стая и да те заведа въ нашето царство. Ти ще станешъ малко пламъче, ще играешъ заедно съ насъ по златнитѣ кули, ще хвъркашъ върху крилата на сивитѣ птици и ще спишъ средъ волнитѣ облаци. Но преди това азъ ще ти покажа моитѣ богатства. Ще свикамъ моитѣ царедворци да те повеселятъ.

Синьото човѣче махна съ калпачето си и изъ свѣтитѣ прозорчета наизкачаха цѣлъ роякъ сини човѣчета. Всички носѣха на грѣбъ златни човалчета, изъ които валѣше разноцвѣтенъ дъждъ отъ скъпоцѣнни камъни. После тѣ захвърлиха златнитѣ човалчета и почнаха да се гонятъ и играятъ изъ свѣтлата стая.

— Видишъ ли, колко весело живѣемъ! Хайде сега въ нашето царство, — чу Милка тънкия гласецъ на синия царъ и сърцето ѝ затупка тревожно.

— А мама? Ще дойде ли и мама? Не искамъ безъ нея! — каза решително Милка и вдигна глава отъ възглавницата.

Тогава синьото човѣче скочи върху лицето на Милка и огненото калпаче блесна до сами очитѣ ѝ... Изведнажъ клепкитѣ се затвориха. Сякашъ тънка паяжина покри лицето на детето и устнитѣ му не можеха повече да се разтворятъ.

Милка долавѣше, сякашъ насънъ, какъ синитѣ човѣчета се струпяха около нея, какъ почна да се люлѣе леглото ѝ, като че ли я вдигаха къмъ небето...

Силенъ студъ пробуди Милка. Сякашъ нѣкой отвори прозореца. И тя чу нѣкъде отдалече милъ познатъ гласъ: „Миле... Миле!“